Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz, farar@farnostpolicka.cz
kancelář: +420 461 725 172, kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675, č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 6. března 2022, uzávěrka bude 25. února 2022.
Příspěvky zasílejte na: evaskalnikova@yahoo.com
Fotografie v tomto čísle:
Marcela Vraspírová, Mirek Andrle, Věra Klimešová, Jakub Klimeš,
Eva Skalníková, P. Tomáš Enderle
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle
Redaktorka: Eva Skalníková

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

ÚNOR 2022

Zmizel Bůh?

Byla neděle, podzimní ráno. V ještě ospalém městě byl rozsvícený kostel připravený k bohoslužbě. V poloprázdných lavicích sedělo pár lidí modlících se Otčenáš a čekajících na mši. Vešla jsem do kostela, s poklonou a pozdravením kříže se usadila v lavici a rozhlížela se po obrazech svatých a výzdobě kostela. Byl docela obyčejný, oltář, kříž, nechyběla Panna Maria, Ježíš a vše co k nim patří. Jen lidé tu byli trochu jiní, než bych očekávala. Někteří seděli v lavici a čekali na zazvonění, ale bylo i hodně těch, kteří přišli až po prvním pozdravu. Říkala jsem si: ach jo! Mše byla pěkná, kázání měl pan farář vybrané k příslušnému svátku. Ale pohlédl na mne, chvilinku se zamyslel a začal mluvit o svátostech a pak řekl, že si člověk svůj úděl nevybírá, je mu dán od Boha a nikdo to nemůže změnit, žádný člověk, už je to prostě dáno…

Mše pak pokračovala přinesením darů, modlitbou, a tak jako vždy. Ale jedno velké překvapení mě čekalo po přijetí Těla Kristova. Někteří lidé hned odcházeli, nečekali na děkování a pozdravení kříže. Bylo to divné, říkala jsem si, aha, dostali jste, co Vám bylo třeba, a víc už nepotřebujete. No škoda, Pán Bůh už víc nemusel. Po obřadu jsem u oltáře poklekla k modlitbě a rozjímání a doufala ve spojení s Bohem, ale nepřišel.

Po chvilce za mnou přišel místní farník, zeptala jsem se ho, co se děje, že lidé odcházejí bez rozloučení. Oni Boha nepotřebují? Řekl mi: přijdou, přijmou Pána a to jim stačí. Ale proč, to snad odtud Bůh zmizel, když o něj v modlitbách nestojí?

A pak mi nabídl návštěvu dalšího kostela, přijala jsem a s ostatními prožila mši a Bůh přišel. Bylo to krásné a všichni měli radost z prožitku a spojení i děkování. O příchod Boha stáli tak jako já.

Bůh přichází tam, kde je vítán! A jen když opravdu o jeho příchod prosíte a modlíte se ze srdce.

Zamyšlení farnice

6 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

6. ledna… byla v rámci oslav Zjevení Páně vykropena a kadidlem vykouřena fara. Kéž by byla v novém roce místem mnoha požehnaných setkání.

20. ledna… si u pana faráře objednal osobní prohlídku Svatého Jakuba s výkladem pan ředitel gymnázia, který je toho názoru, že v opravě kostela i knize o něm byl dán Poličce veliký dar a je třeba, aby si to obyvatelé uvědomili.

… měl v České televizi premiéru díl pořadu *V karavanu po Česku*, který pojednává i o Svojanově, Poličce a kostele sv. Jakuba. Pořad si lze přehrát z archivu České televize na jejích internetových stránkách.

22. ledna… se sklízely stromečky z farního kostela. Děkujeme.

27. ledna… bylo otci Mílovi doručeno přáníčko ke čtyřicátým narozeninám, které pro něj připravili a podepsali poličští farníci. Za přání a všechny modlitby je otec Míla tuze vděčný.

31. ledna… se sklízel betlém z farního kostela a den nato pan Andrle poprvé instaloval v kapli hromniční betlém.

Slovo kněze

na úvod

Vážení farníci a čtenáři Farního posla,

už za týden (tedy 13. února) budeme prožívat neděli Devítník, což je starý výraz pro první doteky postní doby. Není žádné tajemství, že mám slabost pro postní dobu, protože věřím, že nám Pán dává v tomto období více sil se zaměřit na to, co je podstatné.

Pro každého z nás může být tou hlavní prací něco jiného, a přeci bych Vám rád nabídl téma postní doby společné pro celou farnost, a tímto tématem je *smíření*.

Smíření s Bohem je centrální téma křesťanské víry a Velikonoc. Druhý rozměr smíření je pokoj v situaci, do které jsem byl postaven (jakkoli je nepříjemná). Třetí, a možná nám nejbližší je potřeba smíření se s lidmi, s nimiž se nám vztahy pochroumaly. Byl bych moc rád, kdybychom při vstupu do postní doby už nesli ve svém srdci konkrétní jména lidí, se kterými bychom se rádi smířili.

Dnešní oslavenec řekl: *„Musíme milovat jak toho, kdo s námi souhlasí, tak toho, s kterým se rozcházíme, protože oba nám pomohli v hledání pravdy.“*

P. Tomáš Enderle
AMDG
sv. Tomáše Akvinského, L. P. 2022

Pán Bůh Vám zaplať, farníci.

Viktor Hugo napsal, že největší radost v životě je pevné přesvědčení o tom, že jsme milováni pro to, jací jsme, nebo spíše navzdory tomu, jací jsme. Nevím, jestli má pravdu, ale moje štěstí v životě rozhodně z velké části právě z toho pramení – z jistoty toho, že jsem milován Bohem. Ne každý člověk může zažít ten luxus, že kus z té Boží lásky k němu může také zahlédnout v očích lidí, kteří jsou kolem něj.

Na začátku ledna jsem slavil dovršení 35 let života a nutno říci, že jak roky přibývají, jsem za život vděčnější. V první řadě jsem vděčný za to, že jsem mohl poznat Boha a najít tak smysl života, pak se raduji z toho, že mne povolal ke kněžství, a dozajista jsem vděčný i za to, že mohu ve svém povolání sloužit právě Vám, lidem z Poličky a okolí.

Mám naději, že moje náklonnost k Vám není jednostranná, ale je opětovaná, na což usuzuji z výsledků farní ankety i velkorysosti darů, které od Vás dostávám k narozeninám. Rád bych se s Vámi podělil o to, co jste mi vlastně darovali.

Loni jste mi dali k narozeninám obnos peněz, který jsem použil k zakoupení mikrofonu na foťák, díky kterému jsou lépe slyšet videa, která vytvářím. Především jsem si ale koupil elektrický gril, díky kterému se mi výrazně zjednodušilo vaření obědů a večeří. I po roce jsem z něho stále ještě nadšený.

Doufám také, že mi vydrží nadšení i z letošních dárků. Dali jste mi nádhernou tašku přes rameno a obnos, za který jsem si koupil světlo na natáčení videí (ano, vím, že se opakuji…) a především Artura – nového člena farní domácnosti – bezdrátový tyčový vysavač značky Dyson, který činí úklid nejen u neustále zaneřáděného krbu radostí. Holt je to důkaz toho, že jsem starej, když mi takovou radost udělá vážně chytrý, elegantní a praktický vysavač.

Tedy ještě jednou. Pán Bůh Vám zaplať ne v první řadě za tyto dary, ale za Vaši lásku a modlitby a především pak za Vaši ochotu následovat Krista, kamkoli Vás on zve.

P. Tomáš

Čísla roku 2021 v naší farnosti

Počet křtů: 11

Počet sňatků: 8

Počet biřmování: 16

Počet pohřbů: 20 (10 do země, 10 na kremaci)

Počet žáků a studentů přihlášených do náboženství: 101

Zůstatek na běžném účtu farnosti k 31. 12. 2021: 703 320,97 Kč

Úvěr na opravu kostela sv. Jakuba k 31. 12. 2021: 13 855 307,45 Kč
(zatím se prosím neděste, dám Vám vědět, pokud bude čas panikařit, zatím akorát čekáme na poslední platbu od Evropské unie)

Počet koncertů organizovaných farností: 10

Počet výtisků knihy o Svatém Jakubovi, které farnost nechala vytisknout: 2000

Počet papežských nunciů, kteří v historii města navštívili Poličku: 1

Změny pořadu bohoslužeb

Od 1. 2. dochází ve farnosti Polička ke dvěma mírným změnám v pořadu bohoslužeb.

Úterní mše v 7:00 v kapli zůstává, ale eucharistická adorace začíná vždy až v 6:30, nikoliv od 6:00 jako doposud.

Čtvrteční večerní mše se ruší. Namísto nich bude bývat tichá čtvrteční mše sv. ve farní kapli ve 12:00, kromě těch čtvrtků (asi 9 v roce), kdy je vikariátní konference (bude vždy v ohláškách a pořadu bohoslužeb). Tato provizorní mše bude asi trvat do té doby, než se nám podaří obnovit bohoslužby na LDN.

Děkuji za pochopení,

P. Tomáš

Mumlinka

Minulý rok jsem Vám u příležitosti svých narozenin nadělil báseň T. S. Eliota, což pro leckoho z Vás bylo příliš tuhé sousto k rozžvýkání. Tentokrát jsem se tedy poučil a vybral jsem něco snesitelného snad pro každého – pohádku z pera Manfreda Kybera. Tato pohádka poprvé v češtině vyšla v lednu tohoto roku v překladu pana Prokopa Zapletala uvnitř prvního čísla literárně-duchovního čtvrtletníku Liliové listy. Kéž se Vám pohádka líbí a kéž je náš kostel i pro rusalky.

ET

Byla jednou jedna krásná malá rusalka, která se jmenovala Mumlinka a žila v Mumlivé tůňce. Mumlinka se v Mumlivé tůňce cítila pořád tak osaměle, protože Mumlivá tůňka – to byla pořádná bažina a všichni, kdo tam žili, byli takoví bahňáci, že se báli k čisté vodě i jenom přiblížit. Jinak v bažině žily i moc milé bytosti, třeba bratranci žabáci, kteří po nocích překrásně zpívali a chovali se nanejvýš zdvořile. Kuňky zase byly staré tlusté tety, které to sice myslely dobře, ale vždycky, když Mumlinku potkaly, začaly jí kvákat do uší, aby si už konečně vzala nějakého pořádného kalmara a odplula s ním do moře, jako to udělaly její sestry.

To byla hrozná nuda, protože i když si Mumlinčiny sestry všechny vzaly tak pořádné a správné kalmary – Mumlince se do toho ani trochu nechtělo. Toužila po něčem docela jiném, jen ještě sama pořádně nevěděla, po čem že to vlastně touží. A nevěděl to v bažině ani nikdo další, ani bratranci žabáci, ani tetky kuňky, a dokonce ani lekníny, které stále snily a otevřenými květy pily měsíční svit.

Jedné noci však, když Mumlinka seděla pod leknínem, zářily hvězdy na nebi tak jasně a odrážely se v hladině Mumlivé tůňky, že to vypadalo, jako by celičká hvězdná noc plavala v tom malém jezírku. Hvězdy totiž září v každé bažině a není jejich vina, že si jich kuňky nevšímají. Mumlinka ale měla oči, které hvězdy viděly, a když na ty mnohé hvězdy patřila, najednou věděla, po čem to neustále toužila: chtěla mít duši, v níž by se mohly zrcadlit věčné hvězdy. Co je to duše, to ještě Mumlinka nedokázala přesně říci – ale to by mohla až tehdy, když duši najde. Říkala si také, že bude jistě velmi obtížné najít duši, ale zkusit to chtěla každopádně.

Kdyby teď jen měla někoho, koho by se mohla zeptat na cestu k duši – byla jen mladou nezkušenou rusalkou a o takových věcech ještě nic nevěděla. Bratranci žabáci jí ale odpovídali jen zdvořilými frázemi a tetky kuňky jí zase jen radily, aby se konečně vdala za pořádného kalmara. Tak se Mumlinka rozhodla, že se na to zeptá strýčka Rosoláka, neboť on byl nejstarší a nejchytřejší z celé bažiny – a pokud ten to neví, tak to nemůže vědět nikdo.

Tak sestoupila Mumlinka do hlubin bažiny a tam seděl strýček Rosolák a jedl škeble. Strýček Rosolák vypadal jako veliká rosolová koule s žabíma nohama a ropušíma rukama. Celé jeho tělo bylo zakryté škeblemi, jež na něm rostly a které on vybíral a jedl. Tak měl svou potravu vždycky po ruce. V rosolové hlavě měl drobné, bystré oči, zato jeho tlama byla nehorázně veliká, takže prostředkem tlamy mluvil, jedním koutkem srkal dovnitř škeble a druhým koutkem plival prázdné skořápky. A to všechno dělal naráz.

„Strýčku Rosoláku," řekla Mumlinka, „ráda bych se tě na něco zeptala." – „Však já vím," řekl strýček Rosolák, „ty už máš zase tu touhu a nevíš po čem. Ale teď mě napadlo, po čem ty pořád toužíš. Ty toužíš po mně, moje milá Mumlinko." A strýček Rosolák se smál, až se všechen jeho rosol třásl a škeble na jeho nohou klapaly. „Ne," řekla Mumlinka, „po tobě netoužím. Tebe mám pořád tady a stačí mi za tebou dojít do hloubek bažiny. Ale teď už vím, po čem toužím."

„Ach tak," řekl strýček Rosolák, „tak se mi posaď na klín a vyprávěj." – „Na tvůj klín si nemůžu sednout, strýčku Rosoláku," řekla Mumlinka, „vždyť ty žádný klín nemáš, když ti tolik vyrostlo břicho." – „To máš pravdu," řekl strýček Rosolák a podíval se na své rosolovité břicho, „měl bych se víc hýbat. Ale když se začnu hýbat, neporostou mi už na břiše škeble a to je moc příjemné. Tak bys mě mohla aspoň trochu poškrabkat na břiše, to mám moc rád a škeblím se pak taky lépe daří."

Mumlinka třásla hlavou. Vůbec se jí do toho nechtělo. Strýček byl tak odporně slizký. „Ne, strýčku Rosoláku," řekla, „nemám čas tě škrabkat na břiše, o to můžeš poprosit tetky kuňky. Já musím odtud pryč, abych si našla duši." – „Milé dítě," řekl strýček Rosolák, „radši zůstaň tady a jez škeble. Dám ti tu tučnou škebli, co roste na mém levém palci." – „Ne, děkuji ti," řekla Mumlinka, „sněz si ji sám – a dobrou chuť! Mně radši řekni, co mám dělat, když chci najít duši."

„Jo, dítě," řekl strýček Rosolák, „myslím, že když chce člověk něco najít, musí se hýbat. Musíš putovat. Ale já bych to nedělal, nepodaří se ti to." – „Chci putovat," řekla Mumlinka, „neboť velmi toužím po duši. Ale kam mám putovat, abych ji našla?" – „Jo, dítě," řekl strýček Rosolák, „myslím si, že budeš muset ven z bažiny. Kam půjdeš potom, to nevím. Já jsem nikdy bažinu neopustil." – „Hvězdy mě volají, půjdu podle hvězd," řekla Mumlinka a pomalu vystoupala k hladině Mumlivé tůně.

„Nepodaří se ti to, děťátko," volal na ni strýček Rosolák a odloupl tučnou mušli ze svého levého palce. Ale bylo pozdě. Mumlinka doplavala ke břehu a putovala rákosím i pláněmi za hvězdami. Ale čím dál putovala, tím víc se jí hvězdy vzdalovaly a jí se zdálo, že cesta za hvězdami bude velmi dlouhá a obtížná. A když už byla dlouhou cestou unavená, noc potemněla ještě víc a hvězdy zhasínaly. To potká každého, kdo putuje za hvězdami.

Mumlinka byla hrozně vyděšená, když viděla, že hvězdy zhasly a kolem ní se rozlila tma a nebylo vidět na cestu. „Ale když hvězdy zmizely z nebe," přemýšlela, „tak to jistě spadly na zem a hrají tady na schovávanou. Půjdu temnou nocí, dokud se někde nevynoří světýlko. Za ním budu putovat a to bude určitě hvězda, protože pro takovou hvězdu je přece přetěžké se na zemi ukrýt tak, aby ji nikdo nenašel."

Mumlinka nevěděla, že ne vždycky spadne hvězda z nebe. A nevěděla ani, že hvězda se nemusí vůbec nijak schovávat, poté co spadne z nebe na zem. Beztak ji nikdo nevidí a všichni lidé kolem ní jen tak přecházejí, obzvlášť když je to hvězda velmi jasná a zářivá, i když by ležela vprostřed ulice. Všední myšlenky lidí ji zakryjí šedivým hadrem a pod tím už nejedna hvězda úplně vyhasla. Mumlinka by si nejspíš hvězdy všimla, protože ona nebyla člověk, jenže zrovna žádná z nebe nespadla. Hvězdy padají jenom tehdy, když samy chtějí, a to se jim nemůže mít za zlé.

Tak putovala Mumlinka dál bezhvězdnou tmou a její nohy byly stále unavenější a bolavější, jako všechny nohy, které putují za hvězdami. Tu se konečně na vysoké hoře vynořilo světýlko, a když Mumlinka přišla blíž, viděla, že světlo vycházelo z velikého zámku, jenž měl hradby a věže a arkýře a nespočet přepychových komnat a z jehož oken vycházel třpyt zlata a drahého kamení. „Tam musí mít celou sbírku hvězd," myslela si Mumlinka a šla rovnou tam.

V zámku žili král s královnou a celý zástup lokajů a komorných, kteří tam byli jen pro krále a královnu. Královi lokajové byli hodnostáři jeho říše a královniny komorné byly ženy lokajů a říkalo se jim dvorní dámy. „Je to víc pestré než krásné a žádné hvězdy, jak jsem doufala, tady nejsou," pomyslela si Mumlinka, „ale duši tady přece musím najít, když tu je tolik urozených lidí. Počkám, až lidé přijdou blíž, a pak se jich na tu duši zeptám." Mumlinka se posadila na pohovku v královské komnatě, protože byla už moc unavená, a čekala, než všichni ti dvořané přijdou blíž k ní.

Když lokajové Mumlinku uviděli, zatvářili se všichni polekaně, ale nic neřekli, protože to byli lokajové a ti nesmí nic říkat, když se jich nikdo nezeptá. Královna však, jež nebyla královnou pohádkovou, nýbrž lidskou, přišla k Mumlince a zeptala se jí, kdo je a jestli by se taky chtěla stát dvorní dámou. Neboť královna byla praktická žena a viděla, že Mumlinka je moc krásná.

„Dostanu pak duši?" zeptala se Mumlinka. „Duši nebudeš potřebovat," řekla královna a byla nepříjemně popuzena přáním, které se pramálo hodilo k životu dvořanů. „Pak dvorní dámou být nechci," řekla Mumlinka, „protože já jsem rusalka a hledám duši." – „Fuj, to je hrůza!" řekla královna. „Rusalka má mokré šaty a ta osoba sedí na mém královském kanapi!" – „Hrůza!" křičeli lokajové s dvorními dámami. Mumlinka smutně opustila zámek a už věděla, že tam žádnou duši nenajde.

Tak putovala Mumlinka dál, až uviděla další světlo, mihotající se za okny velikého domu s tlustými zdmi a vysokými klenbami. To světlo bylo prazvláštně žluté a slabé a nevypadalo, že by to byla hvězda. V domě žil bohatý pán a střežil svoje poklady. „Já prosím hledám duši," řekla Mumlinka. „Duši?" divil se bohatý pán. „Mohl bych ti dát svou duši, občas se tam uvnitř pohne, takže ji ještě mám. Musíš mi za ni ale zaplatit spoustu peněz." – „Peněz má strýček Rosolák v Mumlivé tůňce dost a dost," řekla Mumlinka, „ale takovou duši, jako máš ty, já nechci. To radši nebudu mít žádnou. Duši si člověk nemůže koupit, může ji jenom dostat."

„Tady nedostaneš nic," řekl bohatý pán a zabouchl za Mumlinkou dveře. Mumlinka ale putovala dál, až zase spatřila domek, v němž hořelo světýlko. Domek to byl malý a světýlko ještě menší. Bylo velice nepravděpodobné, že by to byla hvězda, jež spadla z nebe. Ale Mumlinka už byla moc unavená a smutná, a tak to chtěla zkusit a vešla dovnitř.

Uvnitř byly samé knihy, strašlivé spousty všelijakých knih, tlustých i tenkých, ale hlavně těch hodně tlustých – a mezi všemi těmi knihami seděl vzdělaný pán při matném světle kahánku a četl. „Co tady chceš?" zeptal se vzdělaný pán a pozoroval Mumlinku. „Jsem rusalka a hledám duši," řekla Mumlinka. „Nejsou ani rusalky, ani duše," řekl vzdělaný pán. „Ale já jsem rusalka," řekla Mumlinka a neústupně se zamračila, „pocházím z Mumlivé tůňky, kde žijí mí bratranci žabáci a tetky kuňky a taky strýček Rosolák." Kahánek začal blikat. „Žádné rusalky nejsou," řekl vzdělaný pán, „takže ty taky nejsi." Vzdělaný pán si četl dál, kahánek zase hořel a Mumlinka šla pryč.

Putovala stále dál a byla už moc unavená a smutná. Tu spatřila Mumlinka něco úchvatného. Uviděla kostel s nádhernými lomenými okny a věžemi a světlo svíce z oltáře proudilo skrz barevné vitráže oken ven do noci. „To je ta hvězda, kterou hledám," myslela si Mumlinka a v jásavém očekávání chtěla do kostela vstoupit, protože teď už jistě musela najít duši! Na prahu ale stál pán v černé klerice a ptal se jí na její záměry. „Jsem rusalka a hledám duši," řekla Mumlinka a v jejích očkách se leskla záře oltářní svíce. „Kostel není pro rusalky!" řekl pán v černé klerice a zavřel vrata tak, až hřmotně práskla.

Byla už úplná tma a vyzváněly zvony. Mumlinka padla na kolena a schovala hlavu do dlaní. Byla tak unavená a smutná a neměla už žádnou naději, že najde duši, kterou tak dychtivě hledala. Když v tomhle domě se svatými svícemi nejsou Boží hvězdy a duše tam není k nalezení, pak na zemi nejsou vůbec žádné duše a žádné hvězdy, jež spadly z nebe. Zvony vyzváněly a Mumlinka zřetelně slyšela, že pláčou. Ale zvony neplakaly pro Mumlinku, nýbrž pro faráře v kostele, a to už hodně dlouho.

Pak i zvony přestaly plakat, nebe i země byly temné a byla tma, jakou Mumlinka nikdy nezažila. Byla to temná noc, kterou znají všichni, kdo se vydali za hvězdami. Když ale Mumlinka spustila dlaně z očí a zoufale pohlédla do hrozné tmy, spatřila docela blízko malého andělíčka. Andělíčkové jsou mnohem blíž, než si lidi myslí, člověk je snadno přehlédne, protože jsou tak maličcí. Andělíček držel lucerničku a svítil s ní básníkovi, který seděl na červené stoličce a psal pohádku. Tak je to vždy, že básník může psát jedině pohádku, když mu andělíček svítí svou lucerničkou.

„Ta lucernička není hvězda," pomyslela si Mumlinka, „na to je příliš malá. Ale dost možná to je děťátko nějaké hvězdy, když ho v dlani drží andílek." Tak se Mumlinka vydala k básníkovi s andělíčkem, pohlédla na ně svýma velkýma smutnýma očima a řekla: „Jsem rusalka a ráda bych měla duši." – „Nic víc?" zeptal se básník, objal Mumlinčino hubené tělíčko a políbil ji na obě oči. Andělíček však zhasnul svou lucerničku, protože k tomu nebylo potřeba svítit, to už věděl – neboť to, co se událo, byla opravdová pohádka. Z Božího nebe slétla hvězda a usadila se Mumlince do vlasů.

„Teď už víš, že máš duši?" zeptal se básník a mrknul na andělíčka, aby tak okatě nepřihlížel. „Ano," řekla Mumlinka, „teď mám duši, a když jsi mě políbil na oči, vidím, že něco z mé duše je ve všem, co je na světě." – „Tak to máš skutečnou živou duši, neboť jen kdo má živou Duši, vidí tu Duši ve všem. Milý Bůh dal duši všemu, co stvořil."

Je mnoho cest, jak najít duši. Jednou z nejkrásnějších je jistojistě ta, nechat se od básníka políbit na oči. Musí to ale být básník, co píše pohádky. Jinak to nefunguje. Akorát básníci v tom bývají trochu jednostranní, pusu dají jen takovým jako Mumlinka, ale těm jako strýček Rosolák už ne. Duše se může probudit jenom v těch, kdo ji hledají. Andělíček té noci už svou lucerničku nerozsvítil…

„Pohádky jsou víc než pravdivé:
ne tím, že nám tvrdí, že existují draci,
ale proto, že říkají, že draky je možné porazit."

Gilbert Keith Chesterton

Pozdrav ze severních Čech

Milí farníci v Poličce.

Srdečně Vás zdravím z druhého konce republiky. Jsem rodačka z Poličky, několikrát v měsíci ji navštěvuji, a to včetně Vašeho překrásného kostela a milého společenství v něm. A také jsem pravidelným čtenářem Vašeho Farního posla, který po přečtení putuje k mým známým u nás, aby věděli, jaké to máte v poličské farnosti hezké.

Po přečtení lednového čísla, přesněji vyhodnocení Vaší ankety, mi bylo trochu smutno. Kritika je dobrá věc, ale domnívám se, že si někteří neuvědomujete, jaký dar od Boha v Poličce máte – krásný kostel, hodného a dobrého kněze, hodně skvělých a pracovitých lidí, kteří pro dobro Vás všech vynakládají nemalá úsilí a energii.

Nikdy farnost v Poličce nezažila období bez kněze, a tedy je těžké si představit, jaké to je, když nevíte, zda aspoň jednou týdně někdo přijede odsloužit mši a kdo to bude. Nebo putujete na mši do jiného města, protože pro Vaše město už kněz není. Kdy chodíte do starého rozpadajícího se kostela v místech, kde je financí na opravu nedostatek a zavírají se. A to už nemluvím o mších, kde není jediný ministrant, na varhany se hraje velmi příležitostně a o sboru si můžete nechat jen snít. A přitom jsme rádi, že se mše slouží, přestože s těmi poličskými se nedají vůbec srovnávat.

Važte si toho, co máte, mnozí z jiných koutů republiky Vám mohou jen tiše závidět. Když jedu do Poličky a jdu na mši, zažiji něco úplně jiného. Věřte, že stále probíhají v některých farnostech mše jako před 40 lety, vše probíhá u oltáře a kněz je k Vám otočen zády. A prosby farníků na změnu vyslyšeny nejsou. Pak se těšíte na mši do Poličky (i jinam), kdy knězi vidíte do tváře.

Pokud se Vám opravdu něco nelíbí, zamyslete se, co jste pro to udělali Vy sami. O všem se velmi lehce mluví, ale přiložit „ruku k dílu" už pro mnohé samozřejmostí není. Jeden příklad za všechny – *bohatší výzdoba živými květy, hlavně nebývá krásná květina u P. Marie, dříve tam byla stále!* – nic nebrání tomu, místo vhození finančního příspěvku do kasičky květinu koupit a starat se o ni. Uděláte radost sobě i druhým.

A vzkaz pro Vašeho otce Tomáše? Zůstaňte takový, jaký jste. Všichni by si měli uvědomit, že jste člověk jako každý jiný a že by mnozí nezvládli ani polovinu toho, co pro farnost děláte.

S pozdravem a přáním všeho dobrého, především zdraví, štěstí a pohody

Vám všem i Vaší farnosti *Monika*

Oblastní charita Polička

Tříkrálová sbírka 2022

Vážení a milí dárci,

Vám všem patří naše veliké poděkování za Vaši účast v letošní Tříkrálové sbírce a Vaše štědré darování. Velice si toho vážíme a díky i Vašim darům budeme moci uskutečnit letošní tříkrálový záměr a posílit tak především službu Domácího hospice sv. Michaela a službu Otevřených dveří, která se věnuje lidem s duševním onemocněním.

Letošní tříkrálové koledování v Poličce a poličském regionu pro záměr Oblastní charity Polička přineslo skutečně úctyhodnou a krásnou výslednou částku 837.392 Kč. Kasičky s čísly 130 a 131 určené pro ŘK faru – děkanství Polička mají na tomto výsledku veliký podíl. Přinesly celých 33.607 Kč. Tříkrálová sbírka i letos utvrzuje v přesvědčení, že všude tam, kde je člověk, je místo pro dobrý čin. Děkujeme Vám.

Pevné zdraví, všechno dobré a příjemné stále zimní dny
Vám ze srdce přeje

Oblastní charita Polička

„Daruj kousek sebe“ je mottem naší nové služby

Oblastní charita Polička otevřela od počátku roku 2022 novou službu pod názvem Dobrovolnické centrum, které sídlí v Charitním domě II. na ulici Vrchlického 16 v Poličce.

Na poli dobrovolnictví nejsme nováčky, můžeme čerpat z již letitých zkušeností. Dobrovolníci pomáhají v našich službách ve svém volném čase a bez nároku na honorář téměř od počátku charitního působení. V čem ale jsme nyní „noví“ a v čem se chceme posunout dál? Naše dobrovolnické centrum je od 1. 1. 2022 akreditovanou službou, což nám umožňuje dobrovolníkům nabídnout nejen práci pro charitní služby, ale vyslat dobrovolníky i do jiných tzv. přijímajících organizací. Dobrovolníkům tak nabízíme širší, pestřejší škálu jejich uplatnění a využití jejich schopností, dovedností, času a zájmů. Ostatním organizacím, které s námi v tomto směru spolupracují, pak nabízíme dobrovolnické možnosti a kapacity, které by jinak musely obtížně shánět, náročně administrovat. Charitní Dobrovolnické centrum tedy umožňuje i jiným organizacím pracujícím především v sociální oblasti využívat námi proškolené a „připravené“, mnohdy již i zkušené a „ostřílené“ dobrovolníky.

Navázali jsme spolupráci s přijímajícími organizacemi, které rády uvítají dobrovolnickou pomoc a těší se na zájem a spolupráci s dobrovolníky. Těmito organizacemi jsou např.: Svazek obcí AZASS, Centrum sociálních služeb Bystré, DOMOV Bystré, o. p. s.

Dobrovolníci ve výše uvedených zařízeních mohou navazovat na práci sociálního (příp. zdravotního) personálu a přispět tak ke zlepšení psychosociálních podmínek klientů. Dobrovolník totiž tvoří významný prvek v každodenním životě příjemce služeb, je jeho osobním společníkem a průvodcem v určité životní fázi. Přispívá k emoční pohodě klienta či pacienta, k jeho pocitu soběstačnosti a plnohodnotnosti, eliminuje pocit osamění a izolace. A to mnohdy funguje i oboustranně. Dobrovolnická činnost je nesmírně cenná, rychlá a účinná pomoc. Dobrovolnictví pomáhá v dobré věci, vytváří sounáležitost generací, propojuje sociální prostředí a zvyšuje kvalitu mezilidských vztahů.

Více informací k dobrovolnické činnosti pod záštitou Oblastní charity Polička (včetně kontaktů na koordinátorky, přihlašovacího formuláře a dalších potřebností) naleznete na webových stránkách www.policka.charita.cz.

„Dobrovolníci nejsou placeni – ne proto, že jsou bezcenní, ale proto, že jsou k nezaplacení.“ (Mahátma Gándhí)

„Když je kyslík nad zlato – podpora Domácího hospice sv. Michaela Oblastní charity Polička“

O čem projekt je?
Projekt s názvem „Když je kyslík nad zlato – podpora Domácího hospice sv. Michaela Oblastní charity Polička“ jsme podali do grantového programu Nadačního fondu Tesco „Vy rozhodujete, my pomáháme“. V našem mikroregionu jsme postoupili mezi nejlepší 3 projekty a nyní se na Vás obracíme se žádostí o podporu.

Jak můžete náš projekt podpořit?
V termínu **od 17. 1. do 13. 2. 2022** bude v supermarketu Tesco v Poličce a hypermarketu Tesco v České Třebové probíhat hlasování. Za každý nákup v těchto prodejnách získáte u pokladny žeton, jehož pomocí můžete hlasovat pro náš projekt, který je jedním ze tří projektů v daném mikroregionu. Projekt s nejvyšším počtem hlasů v mikroregionu na konci hlasovací fáze získá nadační příspěvek 30 000 Kč. Projekt, který se umístí na 2. místě, získá nadační příspěvek ve výši 16 000 Kč a projekt, který se umístí na 3. místě, získá nadační příspěvek 10 000 Kč.

Pomozte nám získat 30 000 Kč!

Co za získané prostředky pořídíme?
Konkrétním výstupem z našeho projektu je nákup kyslíkového koncentrátoru pro Domácí hospic sv. Michaela, který je určen pacientům s kyslíkovou nedostatečností. Cena potřebného přístroje s vybavením je cca 30 000 Kč.

Vážíme si Vaší podpory a děkujeme Vám!

Str. 12–13 připravila Marcela Vraspírová

Poselství Svatého otce

ke 30. světovému dni nemocných

Drazí bratři a sestry,

před třiceti lety vyhlásil svatý Jan Pavel II. Světový den nemocných, aby obrátil pozornost Božího lidu, katolických zdravotnických zařízení i občanské společnosti k nemocným a k těm, kteří o ně pečují.
Jsme Pánu vděčni za pokrok, kterého bylo v posledních letech dosaženo v místních církvích celého světa. Značně se pokročilo, ale stále ještě zbývá ujít dlouhou cestu k tomu, aby se všem nemocným, a to i v místech a situacích největší chudoby a marginalizace, dostalo potřebné zdravotní péče a stejně tak i pastoračního doprovázení, aby mohli prožít období nemoci ve spojení s ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Kristem. Kéž 30. světový den nemocných, jehož vrcholná oslava se kvůli pandemii nebude moci konat v Arequipě v Peru, ale proběhne v bazilice svatého Petra ve Vatikánu, nám napomůže k růstu naší blízkosti a služby nemocným lidem a jejich rodinám.

1. Milosrdní jako Otec

Téma zvolené pro Třicátý světový den „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36) nás nutí obrátit svůj pohled především na Boha „bohatého v milosrdenství“ (Ef 2,4), který na své děti vždy pohlíží s otcovskou láskou, i když se od něj vzdalují. Milosrdenství je totiž výsostné jméno Boha, který svou přirozenost nevyjadřuje jako příležitostný pocit, ale jako sílu přítomnou ve všem, co činí. Je to síla a zároveň i něha. Proto můžeme s úžasem a vděčností říci, že Boží milosrdenství má v sobě rozměr otcovství i mateřství (srov. Iz 49,15), protože On se o nás stará silou otce a něhou matky a vždy nám touží dávat nový život v Duchu svatém.

2. Ježíš – Otcovo milosrdenství

Největším svědkem milosrdné Otcovy lásky k nemocným je jeho jednorozený Syn. Kolikrát nám evangelia vyprávějí o Ježíšových setkáních s lidmi trpícími různými nemocemi! „Chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu“ (Mt 4,23). Můžeme si položit otázku: Proč je tato Ježíšova zvláštní pozornost věnována nemocným až do té míry, že se stává i hlavním úkolem při misii apoštolů, které Mistr posílá, aby hlásali evangelium a uzdravovali nemocné? (srov. Lk 9,2).
Jeden myslitel dvacátého století nám naznačuje důvod: *„Bolest člověka naprosto izoluje a z této naprosté izolace se rodí apel na někoho druhého, vzývání druhého.“* Když člověk kvůli nemoci zakouší na vlastním těle křehkost a utrpení, těžkne mu také srdce, roste strach a množí se otázky, táže se s větší naléhavostí po smyslu všeho, co se děje. Jak si v této souvislosti nevzpomenout na mnoho nemocných, kteří v době pandemie strávili poslední úsek svého života v osamění na jednotce intenzivní péče, zajisté v péči velkorysých zdravotníků, ale vzdáleni od těch nejvzácnějších citů a od lidí pro ně v jejich pozemském životě nejdůležitějších? Proto je tak podstatné mít po boku svědky Boží lásky, kteří po vzoru Ježíše, Otcova milosrdenství, vylévají na rány nemocných olej útěchy a víno naděje.

3. Dotýkat se Kristova trpícího těla

Ježíšova výzva, abychom byli milosrdní jako Otec, má pro zdravotníky zvláštní význam. Mám na mysli lékaře, zdravotní sestry, laboranty, ty, kteří se podílejí na péči o nemocné a jejich léčbě, a také mnoho dobrovolníků, kteří věnují svůj drahocenný čas těm, kdo trpí. Drazí zdravotníci, vaše služba po boku nemocných, kterou vykonáváte s láskou a odborností, překračuje hranice vaší profese, aby se stala posláním. Vaše ruce dotýkající se trpícího Kristova těla mohou být znamením milosrdných rukou Otcových. Buďte si vědomi velké důstojnosti své profese, jakož i odpovědnosti, kterou obnáší.
Dobrořečíme Pánovi za pokrok, jaký lékařská věda dosáhla zejména v poslední době; nové technologie umožnily vypracování léčebných postupů, které jsou pro nemocné velmi prospěšné; výzkum stále přispívá svým cenným způsobem k překonávání starých i nových onemocnění; rehabilitační medicína velmi rozvinula své znalosti a dovednosti. To vše však nikdy nesmí zastínit jedinečnost každého pacienta s jeho důstojností a křehkostí. Pacient je vždy důležitější než jeho nemoc, a proto při žádném terapeutickém přístupu nelze opomenout naslouchání pacientovi, jeho historii, úzkostem a obavám. I když není možné vyléčit, vždy je možné poskytovat péči, vždy je možné utěšovat, dát pacientovi pocítit blízkost, jež ukazuje zájem o člověka dříve než o jeho chorobu. Proto si velmi přeji, aby formace zdravotnických pracovníků dokázala vychovávat ke schopnosti naslouchat a navazovat vztahy.

4. Pečovatelská místa jako domy milosrdenství

Světový den nemocných také poskytuje vhodnou příležitost zaměřit pozornost na místa péče. Milosrdenství vůči nemocným vedlo křesťanské společenství v průběhu staletí k otevírání nesčetných „hostinců dobrého Samaritána“, v nichž mohli být přijímáni a ošetřováni nemocní všeho druhu, zejména ti, kteří nedokázali najít řešení svých zdravotních problémů z důvodu chudoby, sociálního vyloučení nebo obtížnosti při léčbě některých nemocí. Těmito situacemi trpí především děti, starší lidé a ti nejzranitelnější. Mnozí misionáři, milosrdní jako Otec, doprovázeli hlásání evangelia

výstavbou nemocnic, ambulancí a zdravotních středisek. Jsou to vzácné skutky, díky nimž nabyla křesťanská láska své podoby a Kristova láska, o níž jeho učedníci svědčí, se stala věrohodnější. Mám na mysli především lidi v nejchudších částech světa, kde je někdy nutné překonávat velké vzdálenosti, aby se našla léčebná centra, která i při omezených prostředcích nabízejí to, co je k dispozici. Ještě je před námi dlouhá cesta a v některých zemích je odpovídající léčba stále luxusem. Dokazuje to například malá dostupnost vakcín proti covidu-19 v nejchudších zemích, ale ještě více nedostatečná léčba nemocí, které vyžadují mnohem jednodušší léky. V této souvislosti chci znovu zdůraznit význam katolických zdravotnických zařízení; jsou vzácným pokladem, který je třeba chránit a podporovat; jejich přítomnost se v dějinách církve vyznačuje tím, že stojí nablízku nejchudším nemocným a nejvíce opomíjeným situacím. Kolik zakladatelů řeholních rodin umělo naslouchat volání svých bratří a sester, kteří neměli přístup k péči nebo se jim dostávalo špatné léčby, a obětovali se, aby jim sloužili! I dnes, dokonce i v těch nejrozvinutějších zemích, je jejich přítomnost požehnáním, protože mohou vždy nabídnout nejen péči o tělo se všemi potřebnými kompetencemi, ale také onu dobročinnou lásku, pro niž jsou středem pozornosti nemocní a jejich rodiny. V době, kdy je rozšířená kultura skartování a kdy život není vždy uznáván jako hodný přijetí a prožívání, mohou tato zařízení, jakožto „domy milosrdenství“, být exemplárními příklady péče o každý život, i ten nejkřehčí, od jeho počátku až do přirozeného konce.

5. Pastorační milosrdenství: přítomnost a blízkost

V průběhu těchto třiceti let byla stále více uznávána jako nepostradatelná i pastorační služba ve zdravotnictví. Jestliže nejhorší diskriminací, kterou trpí chudí – a nemocní jsou ochuzeni o zdraví – je nedostatek duchovní pozornosti, pak jim nemůžeme nenabídnout Boží blízkost, Boží požehnání a slovo, slavení svátostí a pozvání na cestu růstu a zrání ve víře. V této souvislosti bych chtěl připomenout, že blízkost nemocným a pastorační péče o ně není úkolem jen některých služebníků speciálně k tomu ustanovených; navštěvovat nemocné je pozvání, jež Kristus adresoval všem svým učedníkům. Kolik nemocných a starých lidí žije doma v očekávání, že je navštívíme! Služba útěchy je úkolem každého pokřtěného člověka, který má na paměti Ježíšova slova: *„Byl jsem nemocný a navštívili jste mě“* (Mt 25,36).

Drazí bratři a sestry, všechny nemocné a jejich rodiny svěřuji přímluvám Panny Marie, Uzdravení nemocných. Kéž nacházejí smysl, útěchu a důvěru ve spojení s Kristem, který na sebe vzal bolest světa. Modlím se za všechny zdravotníky, aby byli bohatí na milosrdenství a nabízeli pacientům spolu s odpovídající péčí i svou bratrskou blízkost.
Všem uděluji ze srdce své apoštolské požehnání.

Dáno v Římě, u sv. Jana v Lateránu 10. prosince 2021, o památce blahoslavené Panny Marie Loretánské

FRANTIŠEK

Biskup Josef Doubrava

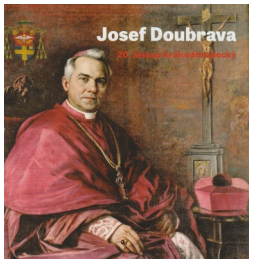

V časovém sledu hradeckých biskupů zaujímá biskup **Josef Doubrava** dvacáté místo. Narodil se před sto sedmdesáti lety, 29. února 1852 v Mníšku pod Brdy. Po teologických studiích a vysvěcení na kněze 16. července 1876 působil jako kaplan v Petrovicích u Sedlčan, v roce 1877 byl administrátorem v Dublovicích (okres Příbram). V roce 1880 se stal adjunktem Pražské teologické fakulty, v roce 1883 místoředitelem a později ředitelem arcibiskupského semináře. V témže roce získal doktorát teologie a byl činný jako profesor církevního práva. Byl znamenitým znalcem svého oboru, uveřejnil řadu důležitých článků a studií v odborných časopisech.
V devadesátých letech se stává kanovníkem u sv. Víta i předsedou Archeologického sboru Muzea Království českého.

Dne 9. února 1903 je jmenován královéhradeckým biskupem a téhož roku 22. června potvrzen v úřadě od papeže Lva XIII. Dne 29. června přijímá biskupské svěcení a ihned se ujímá správy diecéze.

Politická aktivita katolicismu zůstává trvalou zásadou předchozího období. Od dob Haisových a Brynychových zůstává v diecézi myšlenka křesťansko-sociální, zejména ve vztahu k encyklice Lva XIII. „Rerum novarum“. Akcentovány jsou i nadále otázky sociální, a to jak z pohledu politického, tak i sociálního. Velký osobní úspěch přinesl Doubravovi též V. všeobecný sjezd katolíků československých, konaný v Hradci Králové v roce 1909.

Velice úzký vztah biskupa Josefa Doubravy k historii, umění a památkám se projevil v založení profesury dějin umění v biskupském semináři i zájmem o církevní památky a péči o ně. Odkaz bohaté sbírky starého a nového umění byl určen pro zřízení městské galerie v Hradci Králové. V jeho odkazu nalezneme díla předních českých malířů, jako byli Max Švabinský (vytvořil biskupovu podobiznu), Julius Mařák, Felix Jenewein, Antonín Slavíček, Jan Preisler či František Kaván. Osobně se znal s mnoha výtvarnými umělci; těsné přátelství ho pojilo s architektem Josefem Fantou, který navrhoval mešní kalich pro biskupovu intronizaci v Hradci Králové.

Díky svým postojům za I. světové války se biskup Josef Doubrava těšil důvěře vznikající první republiky. V roce 1918 je po odchodu arcibiskupa Pavla Huyna jmenován administrátorem pražské arcidiecéze.

Josef Doubrava umírá ve svém sídle 20. února 1921 a byl pohřben na pouchovském hřbitově v Hradci Králové.

Zdroj:
Královéhradečtí biskupové – zpracoval P. Jindřich Tluka, 2002
Biskupové královéhradečtí – PhDr. Jindřich Francek, Jan Jankl, Hradec Králové 1990
Adalbert 3/2021 – Sto let od úmrtí biskupa Josefa Doubravy, Petr Polehla

Pohádka o lesní kapli u Baldy

celý leden netrpělivě očekávané dokončení…

Jednou v noci něco přijde a budí mne. Já jako bych se byla probudila a vidím mužskou postavu, a ona povídá: „Vstaň a jdi, zpívají u Panenky Marie.“ „A kdo pak ty jsi, že mne v noci budíš?“ „Na to se neptej, to ti nepovím.“ „A jak zpívají?“ On verš předzpíval: „Sei gegrüsst, o Himmels Königin, sei gegrüsst.“ Byl to nebeský zpěv. Znovu jsem se ptala, kdo jest? Ale on neřekl, ale přece vyrýsoval na okno věnec z růží a v něm písmeno. Druhý den přijde ke mně k oknu Widmannová, že ji to v noci též budilo: „Šla jsem po silnici na kopec a slyšela jsem zpěv až odtamtud, a jako chalupa zář tam byla.“ Povídá. – Jednou se tu bylo modlit hodně holek. A jedna slyšela, jak za ni dvakrát zazvonilo, jak ministrant u oltáře.

Ale přece jsem měla pro skříň potíže. Však jsem věděla vše předem. Ve snu něco přišlo, snad Matička Boží, a povídá: „Ty budeš musit moc zkusit, budeš zavřena, přijdou dva četníci, touhle mezou půjde jeden a tamhle druhý, ale nedostanou tě; druhý den přijdou s nimi ještě dva lidi, ale jdi s nimi a neboj se, nic se ti nestane.“ A skutečně sem na to lesní místo přišli dva četníci, když tam byla čtyry procesí, tak jak ve snu mi bylo ukázáno. Ale mě tu nenašli, byla jsem v Jedlové na svěcení sošky s dcerou – byla za drůžičku. Jedna známá mně šla naproti dát výstrahu. Druhý den, když jsem vařila snídani, zaklepalo, a přišli dva četníci a dva civilisti. Jeden z nich byl známý, omlouval se povinností a těšil mě. Musila jsem s četníky jít a osm dní jsem byla ve vyšetřovací vazbě. Když se to poličský pan děkan dověděl, poslal ke mně do šatlavy čtyry paničky. Plakaly, ale já jsem byla pokojna v důvěře ke Svaté Panence. Byla jsem obviněna, že prý pod záminkou, že zvelebím to lesní místečko, peníze vybírám a zatím jimi zvelebuji svůj dům, a už ani nevím z čeho dost ještě. Výslech o spoustě nařknutí trval mnoho hodin a stál úřad mnoho práce a papíru, a konec konců byl, že jeden pán pravil: „To je meškání a křiky pro nic za nic“ – a já jsem byla ihned osvobozena.

Tu noc, když jsem byla zatknuta, byla skříň vzata pryč, do modrckého kostela. Udělala se jim hrozně těžkou, nemohli ji unést. A bylo nařízeno, že ani nejmenší obrázek se sem nesmí dát, ani nikdo že se tu nemá modlit. Ale když jsem vyšla ze šatlavy, jen jsem se přestrojila a tu hodinu jsem sem šla. Když jsem přišla za chalupu k mostku u mlýnské strouhy na horním předměstí, zatmělo se nade mnou a hučení se ozvalo. Pohlédla jsem vzhůru a vidím – se všech stran slétali se ptáčkové nebeští tak husto, až se nade mnou zatmělo, a okolo, že jsem vykročit nemohla, a kroužili okolo, a nad hlavou dělali věnec a zpívali libě. A když jsem zůstala stát, ptáčci též, a tak vyprovázeli mne až na hranice.

Za dvě neděle po odnesení skříně do modrckého kostela přišel pan farář s panem kaplanem, by ji posvětil. Před kostelem bylo kázání. Skříň se sochou stála na oltáři. Pak při svěcení klekli, pan farář vzal knížky a začal se modlit loretanské litanie, a náhle nemohl, pan kaplan ji musil posvětit. Tak Panenka Maria zůstala v Modrci. Hned na to ve snu zas Widmannové nařídila, aby mně šla říct, abych pořídila obrazy. Dala jsem sem tedy pět obrazů, mezi nimi Cellenskou. Zase nechtěl pan farář dovolit. Poslal pro mne, bych je dala pryč. Jářku, že nedám. „Když vy ne, já se o to postarám.“ Pravil: „Pošlu psaní starostovi do Modrce, aby je odstranil, a neposlechne-li, bude obec platit pokutu.“ Ale starosta je nechal, zůstaly zde. Až u samého pana biskupa jsem byla, když jsem byla nařknuta, že jsem pomatena, že lidi místo na požehnání do limberského kostela chodí ku schránce do lesa a kostel že je prázdný, a místo, co by byla Panna Maria v lese uctívána, že je zneuctívána. Hovorem svým jsem to vyvrátila a byla jsem poukázána k nové rozpravě do Limberka na faru, kam pan biskup pak přišel. Pan děkan poličský mi radil, bych tam šla, až on bude přítomen. Ale tam bylo mé předstoupení zmařeno. Zas se to nemohlo uskutečniti. A tak utekla čtyři léta od té doby, kdy jsem byla uvězněna. Znovu se mi zjevila Panna Maria, že chce být posvěcena na den Početí Panny Marie v Maria Cell. Dala jsem tedy udělat sochu svitavskému Findejsovi, šila jsem šaty a poslala ji do Marie Cell, tam ji posvětili a poslali zpět.

Když posvěcená socha přišla, opět zjevila se Svatá Panna Widmannové a přikázala, že za poděkování musíme jíti do Marie Cell, až nám bude nařízeno. Pak přišla

Widmannové říci, kdy máme jít. Byla zima a chumelilo, když jsme šly děkovat za tu milost. Já jsem měla suché lámání v celém těle, musili mne krmit. Když jsme měli jít, lámání popustilo, jen v levé ruce zůstalo a mezi lopatkami. Druhého aprile jsme byli v kostele v Maria Cell. Fráteři se divili. Dostalo prý se jim písemné důtky pro naši sochu. Modlila jsem se za všecky lidi. Tu něco ke mně přišlo, ale neviděla jsem ničeho a jakoby mi otevřelo rameno a nalilo nejstudenější vody – a suché lámání zmizelo úplně. Když socha přišla, bála jsem se ji tam dát, aby nebylo zase zle.

Tu přišla jedna ženská z Modrce a tolik prosila, abych sem skříň dala. K vůli panu faráři jsem se nepřiznala, že ji sem dám. Matka plakala: „Mám nemocnou osmnáctiletou dceru, čtyry leta nemůže chodit, ani jíst, jen ležet, doktoři uznali, že žádná pomoc není. Dcera ubožátko těší se nadějí, že vezme útočiště k Panně Marii u stromu, a teď…“ Tak jářku: „Vyřiďte dceři, že ji vzkazuju pěkně pozdravovat, by v té náději byla, že ji tam v sobotu dám.“ Ještě tu Panna Marie nebyla, již se sem chodila ubohá modlit. V sobotu jsem sem skříň dala. Po neděli zavezli sem tu nemocnou dceru a pak ještě jednou, a po třetí cítila, že je jí lépe, lezla z Modrce polem a lesem po čtyrech až sem, a když sem přišla, pomodlila se za uzdravení a byla najednou zdravá a vstala a otok pryč, suchá kosť a kůže a skokem běžela domů.

Přes zimu zde socha byla, na jaře zmizela. V jednom místě ji tajně odnesli a spálili. Služka, která tam sloužila, doslechla za dveřmi z hovoru, že socha nechtěla chytit, a když hořela, že lomila ručičkama a dělala v peci nic jináč, než jakoby živého člověka spaloval. – Když socha zmizela, nedala jsem se odstrašiti – žádala jsem za povolení k postavení kaple, a když došlo, vystavěla jsem r. 1877, pod dozorem Fikra, býv. starosty z Modrce, svým nákladem dřevěnou. Bylo v ní plno obrázků a mnoho okras. I zde Matička Boží mocnou přímluvou svou pomohla nešťastné. Z Jedlové trpěla jedna na žaludek. Vzala útočiště k Panně Marii v kapličce a náhle

cítila, jako by ji někdo sáhl do žaludku a vytrhl nemoc – byla zdráva. Též jedna z Limberka nesměla jíst a u kapličky byla uzdravena. – Jednou silně pršelo, takže jsem s dvěma Coufalovými děvčaty byla nucena zůstati pod střechou v kapli. A od 11–12. hod. slyšeli jsme tu zpěv a zvonění, jako když jde procesí. „Snad zde bude jednou veliké poutnické místo, nemyslíte panimámo?“ zeptala jsem se, bych jí zalichotila.

„Inu, kdož pak může vědět,“ pravila stařenka, usmívajíc se.

„Tak abych dopověděla.

Dlouho-li pak by dřevěná kaple vydržela. Já jsem již stará – mám už třiaosmdesát – a po mé smrti, kdo ví, jaký osud potkal by tu dřevěnou kapličku – kdo by o ni pečoval?

I umínila jsem si postaviti zděnou kapli, obdržela jsem svolení a s ním pěknější plán než ten, co jsem zadala. 8. června 1886 vykopán a pak kladen základ, silný, že by unesl kostel. 14. července začalo 8 zedníků stavěti a začátkem listopadu 1887 byla kaple hotova. Vše jsem si opatřovala tentokrát sama. Stálo to 750 zl. 40 kr., zaplatili to dobrodinci a 173 povozy limberští sedláci z lásky poskytli. Ještě vížku bych ráda dala, jen kdyby bylo zač.

Lesní půda patří sedlákovi Antonínu Friedlovi z Modrce č. 1. Na den sv. Václava r. 1888 byla kaple p. P. Janem Janischem*, farářem z Limberka vysvěcena za velikého účastenství, a právě v té chvíli shořel statek přítomného u kaple starosty Josefa Šaura z Modrce. I v této kapli stalo se něco divného. Na jaře r. 1891 byla jsem churava, tak jsem sem poslala jednoho, by mi pověsil obrazy, na zimu svěšené, a mezi obrazy našel německou mariánskou psanou modlitbu.“

**P. Johann Janisch (55 let knězem), zemřel 6. ledna 1926 ve věku 82 let. V Pomezí působil v letech 1882–1919 a je pochován v kněžském hrobě na místním hřbitově.*

Str. 17–21 připravil
Mirek Andrle

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Světový den nemocných
Termín: o svátku Panny Marie lurdské 11. 2.

Světový den nemocných je velkou připomínkou, abychom znovu objevili důležitou přítomnost trpících v křesťanském společenství a stále více hodnotili jejich cenný přínos. Prostému lidskému pohledu se bolest a nemoc mohou jevit jako absurdní skutečnosti: když se ale člověk dá osvítit světlem evangelia, dokáže vyhmátnout její hluboký spásonosný význam. (Jan Pavel II.)

Národní týden manželství
Termín: od 14. do 20. 2. 2022

Motto pro rok 2022: ztráty a nálezy
Možná jste ve vztahu něco ztratili a potřebujete to znovu najít a obnovit.
Není manželství strašákem, díky kterému máte pocit, že ztrácíte mnoho ze své nezávislosti, svobody, životního stylu a možností? Co jedinečného naopak ale v manželství lze získat? Co lze nalézt tím, že něco ztratím nebo se toho vzdám?
Nepomáhá manželství ztratit iluze o sobě samých a lépe porozumět sobě ve svých údolích i vrcholech?
Jak najít vzájemnou úctu a cit tam, kde se vytrácí nebo se ztratily úplně?
Jak se vyrovnat se ztrátou partnera, kterou během epidemie prožilo mnoho manželů, a najít sílu jít dál?
Jak najít nový směr v manželství, když děti vylétly z hnízda a my ztratili středobod, jemuž jsme věnovali většinu naší péče a energie?
Motto NTM nese mnoho významů, určitě si najdete i ten, který bude inspirovat právě vás.
Nechte se inspirovat na www.tydenmanzelstvi.cz

On-line jednodenní duchovní obnova pro manželské páry s P. Janem Linhartem
(v rámci Národního týdne manželství)
Termín: 12. 2. 2022 od 9:00 do 15:00

Informace: Centrum pro rodinu Biskupství královéhradeckého, tel.: 495 063 661
Přihlášky: crhk@bihk.cz do 9. 2. 2022

Duchovní víkend pro kluky 13–18 let
Téma: za svým cílem
Termín: od 11. do 13. 3. 2022
Místo: Hoješín u Seče, Dům sestry Elišky
Povede: P. František Filip – kaplan v Náchodě
S sebou: spacák, přezůvky, covid bezinfekčnost
Přihlášky: sestragratia@seznam.cz, 733 755 824

Seminář o evangelizaci
Motto: „Vy jim dejte najíst!“ (Mk 6,37)
Termín: 12. 3. 2022 od 9:00
Místo: Hradec Králové, Nové Adalbertinum
Kontaktní osoba: Terezie Soukalová, soukalova.ludmila@dihk.cz, 724 129 887
Přihláška a více informací: bihk.cz/evangelizace/akce
Součástí programu je společný raut.
Doporučený příspěvek: 100 Kč
Seminář je určen pro všechny – pro mladé, dospělé i pro seniory. Cílem Semináře je přiblížit laikům i duchovním téma evangelizace a možnosti, jak lze evangelizovat (nejen) v rámci farnosti. Jednotlivé workshopy budou mít na starosti laici nebo kněží, kteří dané aktivity organizují ve svých farnostech a jsou ochotni pomoct s jejich rozjezdem také v jiných farnostech.

Duchovní obnova „Se sestrou Eliškou do Svatého týdne“
Termín: 10. 4. 2022 od 9:00 do 15:00
Místo: Hoješín u Seče, Dům sestry Elišky
Povede: SM Zdislava Nosková OSF
Přihlášky: sestragratia@seznam.cz, 733 755 824, do 1. 4. 2022

Setkání seniorů:
9. 3. od 16:00 v učebně na faře
Jsou zváni všichni senioři s chutí setkávat se s vrstevníky.

Schůzky dětí: 12. 2., 26. 2. sraz ve 14:00 hodin na náměstí, konec v 16:30 u fary
Děti z farnosti se schází a tráví společně sobotní odpoledne jednou za čtrnáct dní. Náplní schůzek jsou různé hry, vycházky do přírody, výlety.

Sboreček: 4. 2., 11. 2., 18. 2., 25. 2. vždy od 15:30 do 16:15 v malém sálku na Jordáně
Zpívání dětí od 4 do 7 let (včetně prvňáčků) s Růženkou a Vendulkou Grubhofferovými.
Koná se pouze v případě dostatečného počtu dětí, proto je potřeba dopředu nahlásit účast (nejlépe den dopředu).

Scholička: 11. 2. od 16:30 na faře, v 18:00 doprovod při mši sv.; 25. 2. 16:30–17:30 na Jordáně
Společné muzicírování dětí ve věku 8–12 let s Katkou Grubhofferovou.

Sbírky v lednu:

	Polička	*Pomezí*
2. 1.: pro farnost	10.302 Kč	3.857 Kč
9. 1.: pro farnost	7.800 Kč	3.075 Kč
16. 1.: pro farnost	9.250 Kč	2.696 Kč
23. 1.: pro farnost	8.672 Kč	3.570 Kč
30. 1: pro farnost	7.913 Kč	1.580 Kč
černoušek u betléma (pro farnost)	5.905 Kč	

Mimořádné sbírky v lednu:
23. 1: na biblický apoštolát (dveřní) 4.655 Kč

Mimořádné sbírky v únoru:
20. 2: Svatopetrský haléř

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí!

Úklid kostela sv. Jakuba:
3. 2. od 16:30 – 2. skupina
17. 2. od 16:30 – 1. skupina
3. 3. od 16:30 – 2. skupina

Pokud se k nám chcete přidat, neváhejte, rádi Vás přijmeme mezi sebe!

Koordinátorka úklidu:
Eva Skalníková, tel. 604378599, e-mail: evaskalnikova@yahoo.com

Pro chytré hlavičky

A/ OBJEVÍŠ RŮZNÁ POJMENOVÁNÍ?

Když vyškrtneš všechna Q, X a Y, najdeš různá pojmenování pro Boha a Ježíše. Písmena, která zůstanou, čti různými směry, zleva doprava, shora dolů a zpět, pouze šikmo ne.

X	H	Y	K	M	X	Y	X
Y	O	Q	R	E	Q	X	Y
X	S	Y	I	S	X	J	Q
S	P	A	S	I	T	E	L
Y	O	X	T	Á	Q	Ž	X
Q	D	Q	U	Š	Y	Í	Y
Y	I	X	S	Y	Q	Š	Q
Q	N	Á	P	X	H	Ů	B
E	C	N	Á	R	CH	A	Z

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

B/ CO JE POTŘEBA, ABYCHOM DOKÁZALI ŘÍKAT PRAVDU?

Napiš začáteční písmena toho, co vidíš na obrázcích. V tajence zjistíš, která vlastnost je potřeba, abychom dokázali říkat pravdu.

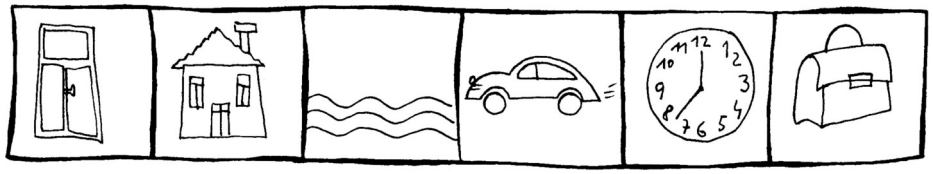

Tajenka: _____

C/ VYLUŠTI ÚKOL NA CELÝ ŽIVOT

1. při mši svaté se po prvním čtení zpívá
2. jméno Abrahámova syna
3. apoštol, který nevěřil, že Pán Ježíš žije
4. jediný apoštol, který stál pod křížem
5. pult, od kterého se čte slovo Boží
6. mši svatou slouží
7. obětní stůl se jmenuje také
8. nejprve křesťany pronásledoval, ale pak horlivě hlásal Krista
9. dlouhý bílý šat, který kněz nosí pod ornátem
10. archu postavil
11. apoštol, který zradil Ježíše veleradě
12. jméno první ženy v Bibli
13. opak smrti
14. nápis na kříži
15. dlouhá, úzká stuha, kterou nosí kněz

1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					

Úkolem na celý život je

_____

Rozpis bohoslužeb

6. 2. – 6. 3. 2022

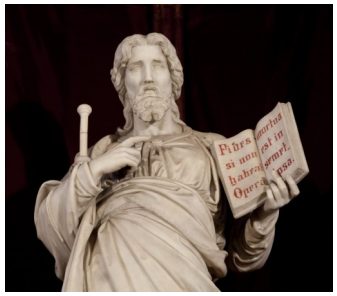

neděle 6. 2.	5. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *na poděkování za 90 let života*
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za zemřelé rodiče Juklovy a členy rodiny*
	10:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Jana Strnada*
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
úterý 8. 2.	5. týden v mezidobí
	07:00 | kaple na faře | Kancionál
středa 9. 2.	5. týden v mezidobí
	18:00 | kaple na faře | Kancionál
pátek 11. 2.	5. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Koinonie | *za manžela a Boží požehnání pro rodinu*
sobota 12. 2.	5. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
neděle 13. 2.	6. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *za živé i zemřelé členy farnosti*
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za Vojtěcha Pechance, rodinu Šauerovu a Pechancovu*
	10:30 | Sv. Jakub | Koinonie | *za živé a zemřelé z rodiny Procházkovy a Jílkovy*
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
úterý 15. 2.	6. týden v mezidobí
	07:00 | kaple na faře | Kancionál
středa 16. 2.	6. týden v mezidobí
	18:00 | kaple na faře | Kancionál
čtvrtek 17. 2.	6. týden v mezidobí
	12:00 | kaple na faře | Kancionál
pátek 18. 2.	6. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
sobota 19. 2.	6. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Silvii Stodolovou*

neděle 20. 2.	7. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za živé a zemřelé členy farnosti*
	10:30 | Sv. Jakub | Kancionál
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
úterý 22. 2.	Stolce sv. Petra
	07:00 | kaple na faře | Kancionál
středa 23. 2.	sv. Polykarp
	18:00 | kaple na faře | Kancionál | *za Václava a Ludmilu Popelkovy, Boží požehnání a vedení pro celou rodinu*
čtvrtek 24. 2.	7. týden v mezidobí
	12:00 | kaple na faře | Kancionál
pátek 25. 2.	7. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
sobota 26. 2.	7. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
neděle 27. 2.	8. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za rodiče Andrlíkovy a rodinu*
	10:30 | Sv. Jakub | Hosana 2 | *za živé a zemřelé členy farnosti*
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
úterý 1. 3.	8. týden v mezidobí
	07:00 | kaple na faře | Kancionál
středa 2. 3.	Popeleční středa
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za plodné prožití doby postní v poličské farnosti*
pátek 4. 3.	pátek po Popeleční středě
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Františku, Jiřího a Jindřicha Bulvovy*
sobota 5. 3.	sobota po Popeleční středě
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za živé a zemřelé členy farnosti*
neděle 6. 3.	1. neděle postní
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za Jana Mičku a celou rodinu*
	10:30 | Sv. Jakub | Kancionál
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál